

El soroll de fons de la Noguera ens acompanya tota l'estona.

De Baro a Escós no ens ho passem massa bé -fa un dia de sol fort i la pujada és molt "suau" tal i com ens havia advertit el guia ("lo" temut Samsó).

El següent poble és Estach, que té molt bona vista però està molt deixat, tant que ens estimem més anar a dinar sota uns rebolls (carrasca). Després, amb la panxa plena, continua la "suavitat" del trajecte. A dalt del coll veiem el poble d'Enviny, just a sota. Aquesta perspectiva enganya a una part del grup que prefereix trencar el "Pacte de Cambrils" i baixar pel dret. Però el càstig no triga a arribar i després de passar molts ensurts, amb un

pendent cada cop més fort, algú, de qui prudentment no direm el nom, ha de ser rescatada pels cavallers, forts i valents, Manuel Pons i Francesc Garrigós. L'alliberada princesa d'ulls blaus i cabells rossos, de qui prudentment seguirem sense dir el nom, va agrair la gesta dels seus salvadors amb el seu somriure natural i accent estranger.

La resta del grup (la majoria), complidora, disciplinada i submissa, (tal com cal) segueix el guia i arriba sense cap problema a Enviny.

Malgrat el cansament general decidim anar a visitar el poble de "lo" Samsó. Visitem el monestir romànic del segle XII i, a més, ens expliquen el procés d'elaboració de la sal.

ETAPA 14

18 d'abril de 1993

D'ENVINY A LLESSUI

Malgrat que s'havia promès un camí fàcil, el dubte comença a planar aviat -d'entrada, la pujada no es fa esperar. Un cop més, una part insubmissa de la colla deixa de seguir el guia i va per les seves, però la desobediència demana un cop més el càstig i, per massa llest, aquest grupet acaba pujant molt més del que tocava.

Un cop dalt, podem gaudir d'una extraordinària perspectiva de muntanyes nevades del Pirineu: Pica d'Estats, Monteixo, etc. Les màquines de fotografiar no paren. La pujada ha valgut la pena.

Quan arribem a sobre d'Orri (paraula vasca que vol dir muntanya) ens cau al damunt un polsim de neu. Caminem una hora i mitja a través d'uns esplèndids prats d'herba, per sobre unes bordes d'Olp (no d'O.L.P.). En un determinat moment s'aixeca una guineu davant nostre, es veu que li hem espatllat la becaina. El guia no està demostrant gaires dots de comandament ja que el grup, més que anar en fila índia, sembla que faci una batuda de caça. El dia és magnífic, la vista excel·lent i la passejada planera: què més podem demanar?. Un cop al coll, veiem Llessui al fons.